

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1624/2018
25.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Миланка Танасковић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, чији је заједнички пуномоћник Леа Герасимовић, адвокат из ..., ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2860/17 од 02.03.2018. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужила и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2860/17 од 02.03.2018. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужених и потврђује пресуда Основног суда у Рашкој П1 98/16 од 19.05.2017. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужилама солидарно накнаде трошкове ревизијског поступка од 219.570,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П1 98/16 од 19.05.2017. године, ставом првим изреке обавезани су тужени као солидарни дужници да тужилама на име разлике у заради за период од 01.06.2009. године до 31.05.2010. године исплате и то: тужилји АА укупно 498.689,79 динара, а тужилји ББ укупно 287.768,25 динара, све са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужилама солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 326.765,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2860/17 од 02.03.2018. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим су тужилје тражиле да се обавезу тужени да им солидарно на име разлике у заради за период од 01.06.2009. године до 31.05.2010. године исплате и то: тужилји АА укупно 498.689,79 динара, а тужилји ББ укупно 287.768,25 динара, све са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе

одређене овим ставом изреке и тужиле обавезане да туженима накнаде трошкове поступка од 219.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужиле су благовремено изјавиле ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговор на ревизију тужила.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), а који се примењује на основу члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија тужила основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су биле у радном односу код ДД све до продаје имовине ове компаније туженом ВВ као купцу, по основу уговора о продаји имовине методом јавног тендера закљученог између Агенције за приватизацију РС и ДД у реструктурирању, као продаваца, и туженог ВВ, као купца, који уговор је оверен од стране Другог општинског суда у Београду 26.12.2008. године. Тужени ВВ је у складу са уговором о купопродаји формирао ново привредно друштво ГГ овде туженог, који је у радни однос преузео све раднике запослене код компаније ДД, а са тужилма је закључен уговор о раду 01.06.2009. године. Тужени ВВ као купац обавезао се социјалним програмом (који је саставни део наведеног уговора од 26.12.2008. године) да ће сваки запослени имати најмање права и обавезе утврђене Колективним уговором закљученим 2005. године са свим важећим анексима и да зарада сваког запосленог не може бити нижа од просека зараде запосленог у последња три месеца који су претходили објави јавног позива за продају. Тужилама је у спорном периоду од 01.06.2009. године до 31.05.2010. године тужени ГГ исплатио просечну тромесечну зараду коју им је Компанија ДД исплатила за април, мај и јуни 2008. године, односно за последња три месеца који су претходили објави јавног позива. Компанија ДД тужилама није исплаћивала зараде у складу са Посебним колективним уговором за делатности угоститељства и туризма („Сл. гласник РС“, бр. 74/07), већ према ценама рада из Појединачног колективног уговора, па је правноснажним пресудама Општинског суда у Рашкој П1 361/08 од 16.06.2009. године и П1 601/08 од 26.02.2009. године (у том поступку тужена) Компанија ДД обавезана да тужилама исплати разлику између исплаћених и припадајућих зарада по Посебном колективном уговору за период од 01.01.2007. године до 31.08.2008. године и то: тужили АА 552.049,00 динара, а тужили ББ 373.997,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате. У овој парници тужиле су тражиле исплату разлике између исплаћених зарада према Појединачном колективном уговору и зарада обрачунатих применом цене рада из Посебног колективног уговора за делатност угоститељства и туризма за спорни период, а висина разлике зараде утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економске струке.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев тужила и досуђена разлика зараде за спорни период, а побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтев

тужиља одбијен као неоснован. По оцени другостепеног суда, тужени ВВ је као купац у целости испунио своју обавезу преузету уговором о продаји имовине методом јавног тендера, чији је саставни део био социјални програм, а тужени ГГ је тужиљама исплатио зараду у спорном периоду према уговором преузетој обавези у висини утврђеној на основу просечне тромесечне зараде коју им је Компанија ДД исплатила за април, мај и јун 2008. године, па тужбени захтев тужиља за исплату разлике зараде није основан.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаној другостепеној пресуди погрешно је примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиља одбијен као неоснован. Наиме, према последњем Колективном уговору за делатности угоститељства и туризма („Службени гласник РС“ 81/03, 96/03), чланом 41. утврђена је цена рада у бруто месечном износу од 6.850,00 динара за пун фонд радних сати, а чланом 2. је прописано да ће се овај колективни уговор применити непосредно ако се код послодавца Појединачним колективним уговором или општим актом послодавца запосленима дају мања права и утврђују неповољнији услови рада од права утврђених законом и посебним колективним уговором. Нови Посебни колективни уговор за делатност угоститељства и туризма Србије ступио је на снагу 17.08.2007. године, који је чланом 44. став 2. прописао да се основна зарада за најједноставнији посао коефицијент 1 утврђује по радном часу у висини минималне зараде утврђене одлуком Социјално економског савета Републике Србије, у складу са законом, а чланом 2. је преузета истоветна одредба у погледу непосредне примене Колективног уговора у случају неповољнијих услова рада или мањих права у појединачним уговорима послодаваца. С обзиром да је ранији послодавац тужиљама исплаћивао нижу зараду од зараде обрачунате по ценама рада из Посебног колективног уговора, правноснажним пресудама Општинског суда у Рашкој П1 361/08 од 16.06.2009. године и П1 601/08 од 26.02.2009. године Компанија ДД обавезана је да тужиљама исплати разлику између исплаћених и припадајућих зарада по Посебном колективном уговору за период од 01.01.2007. године до 31.08.2008. године и то: тужиљи АА 552.049,00 динара, а тужиљи ББ 373.997,00 динара са припадајућом каматом. У конкретном случају, закључивањем уговора о продаји имовине методом јавног тендера, чији је саставни део социјални програм, тужени ВВ као купац обавезао се да ће запосленима дати најмање права и обавезе утврђене Колективним уговором закљученим 2005. године са свим важећим анексима, а коју обавезу је имао и тужени ГГ, кога је тужени ВВ формирао и у коме су тужиље засновале радни однос. С обзиром да тужени ГГ тужиљама није исплатио тромесечни просек зараде за спорни период у складу са Посебним колективним уговором, да је правноснажним пресудама Општинског суда у Рашкој П1 361/08 од 16.06.2009. године и П1 601/08 од 26.02.2009. године ранији послодавац обавезан да тужиљама исплати ову разлику зараде и да према налазу и мишљењу вештака разлика зараде за спорни период за тужиљу АА износи 498.689,79 динара, а за тужиљу ББ 287.768,25 динара, то је правилан закључак првостепеног суда да тужиљама припада наведена разлика зараде коју су тужени солидарно у обавези да им исплате.

С обзиром на наведено, другостепена пресуда је преиначена, одбијена жалба тужених и потврђена првостепена пресуда, у складу са чланом 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је у складу са чл. 153. и 165. ЗПП, према важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић